

HỒI 104

TÊ VONG LINH Ở HOÀNG GIA TRANG

H

oàng Thượng Chí nghiêng rằng, nói:

- Dư Bình Nam! Người nên biết lưới trời thì khó...

Bùng một tiếng, kèm theo một tiếng ực, Thượng Chí bay ra ngoài hai trượng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đứng loạng choạng muốn té quỵ.

Không ngờ, Dư Bình Nam lừa thế đối phương sơ ý, dùng hết sức công lực đá một chân vào đờn điện của Hoàng Thượng Chí.

Bất thần gặp đòn lợi hại, nên Thượng Chí phải buông tay Dư Bình Nam, và thân chàng bị bay vụt ra ngoài.

Dư Bình Nam thắng thế, liền tung mình nhảy tới đá tiếp một đòn nữa.

Vận hết tàn lực, Thượng Chí lách mình tránh khỏi thế địch liền phát ngang qua một chưởng Khư Mê Thần Công.

Bùng một tiếng Cát bụi bay ngàn ngút, Thượng Chí ngã quỵ xuống. Còn Dư Bình Nam văng ra ngoài ba trượng, nhưng không bị té.

Dư Bình Nam cười khà khà, ngạo nghễ nói:

- Dù có lưới trời che chở người cũng không thoát khỏi tay ta! Hà! Hà! Hà...

Tiếng cười chưa dứt, Dư Bình Nam đã nhảy lại như một con hổ đói gặp mồi.

Máu hận chạy rần khắp người, Thượng Chí không biết đau đớn gì cả. Chàng gượng sức đứng phắt dậy, lệ làng bùng ra mười mũi Đông Kim Chỉ. Trong chớp nhoáng không thể nào thấy được luồng phong kim bắn ra.

Chỉ nghe mấy tiếng rên rĩ, thì cánh tay độc nhất của Dư Bình Nam bị lủng ba lỗ, máu phun ra lai láng, toàn thân run lẩy bẩy, hai chân cứng đờ không bước được nữa.

Thượng Chí để lại chân khí, dùng hết thành lực Khư Mê Thần Công tung tới một chưởng Ma Vương Đả Môn.

Luồng chưởng pháp cuộn cuộn ép tới, bàn ghế trong phòng đá đen cuộn bay theo một chiều.

Dư Bình Nam không thể nhích được một bước. Một tiếng bùng rền rả phòng đá, như trời long núi ngã. Dư Bình Nam văng vào vách đá, miệng thở ằng ặc, máu sùng sục trào ra.

Chớp mắt, Thượng Chí lách mình tới, chụp cánh tay độc nhất của Bình Nam, đè vào cổ.

Mặt của Dư Bình Nam màu xanh biến thành tím bầm, miệng há lớn, lưỡi thè ra thụt vào không ngớt. Toàn thân lão run rẩy.

Bỗng nghe ực một tiếng, máu trong cổ Dư Bình Nam vọt ra đầy mình Hoàng Thượng Chí.

Chiếc đầu của Dư Bình Nam đã dính chặt trên tay Thượng Chí, còn thân mình Dư Bình Nam ngã huỵch xuống đất, chuyển cân mấy cái, rồi im lìm trên vũng máu.

Thượng Chí cầm chiếc đầu máu tươi lai láng, cười lên như điên dại.

Tiếng cười như trút bao mối hận thù đã mười mấy năm chất chứa trong lòng. Chàng đưa chân đá phốc vào cái xác không đầu của Dư Bình Nam một lần nữa, rồi mới xách đầu đi vào phòng đá phía Tây.

Mới bước vào phòng, chàng thấy một lão già tóc râu bạc phếu nằm yên trên giường, liền gần giọng hỏi:

- Hoàng Chân Nhất Quái! Còn nhớ việc tàn sát của người không? Vậy giờ này cũng phải lãnh một phần chứ!

Dứt lời, chàng thủ thế bước tới bên giường. Nhưng lạ thay không thấy một phản ứng gì cả, chàng liền tống ra một chưởng.

Thịch một tiếng! Lão già văng nhào xuống đất nằm cứng đờ.

Trên giường máu dính đã đặc queo.

Thượng Chí ngạc nhiên, bước tới thì thấy lão đã chết rồi, trung chỉ tay trái còn ghim sâu vào thái dương huyệt.

Nhìn rõ thân thể, Thượng Chí mới biết lão đã tự vận mà chết.

Sự thật, lão ma đầu này sau khi biết tin thất bại của Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bình Nam, sợ chết nhục nhã dưới tay Hoàng Thượng Chí, mà phải đành tự tuyệt, vì lão trước kia đã bị Âu Dương Minh là Bảo Chủ thứ nhất đánh thành tàn tật.

Sững sờ một lúc, Thượng Chí trở lại phòng ngoài, xé một miếng vải áo trên mình Dư Bình Nam, gói lại chiếc đầu còn dính máu tươi đó.

Mỗi huyết thù trả xong, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, liền ôm cái đầu của Dư Bình Nam chạy ra ngoài cốc.

Vừa ra khỏi cốc, thấy xa xa khói tỏa mịt mù, chàng đoán biết các Thiếu Lâm tăng đang làm lễ hỏa táng cho những đồng môn xấu số bị chết treo.

Bỗng nghe có tiếng nói:

- Hoàng Thượng Chí! Mừng cho người báo được đại thù!

Giọng nói đó không những quen thuộc, mà lại nghe êm như tiếng oanh hót, ngọc rơi, chàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, xoay qua nhìn thì thấy thiếu phụ bịt mặt đứng gần bên rồi. Chàng chấp tay thi lễ, nói:

- Công ơn giúp đỡ đó, tại hạ chẳng quên!

- Không cần!

Thượng Chí lấy làm lạ hỏi:

- Người! Người có phải là...

Thiếu phụ liền chặn lời nói:

- Là một người đàn bà không biết e thẹn!

Tiếng nói vừa dứt, thì thiếu phụ ấy từ từ lấy tấm vải bịt mặt, để lộ ra khuôn mặt đẹp tuyệt sắc như tiên nga.

Thiếu phụ này đúng là Mộ Dung Đại, Thượng Chí mừng rỡ, nói:

- Tỷ tỷ! Xin tỷ tỷ tha lỗi cho em lúc trước đã vô lễ.

- Người cũng còn gọi tôi là tỷ tỷ à?

- Phải!

- Đệ đệ! Chúng ta nguyện sao từ nay trở đi, dù có cách xa chân trời góc bể, cũng vẫn... nhớ nhau mãi mãi!

Trước tấm thân diễm kiều thanh nhã, mắt huyền lay láy, đôi môi đều đặn thắm hồng, thật là một sắc đẹp mê hồn, mà Thượng Chí từ trước đến giờ chưa thấy một thiếu nữ sánh kịp. Nàng lại có một giọng nói êm như ngọc rót vào tai.

Thượng Chí lúc này như quên tất cả những gì đau khổ, mà chỉ nghe trong tim rào rạt mối tình. Chàng bất giác run run giọng gọi:

- Tỷ tỷ! Chị...

- Đệ đệ! Chị chỉ cầu trong tâm em có hình bóng của chị là mãn nguyện lắm rồi!

- Không tử tử cho...

- Sao?

- Em... em xin... xin nhớ chị mãi!

Thật tình câu nói này, chàng cũng nhận là đúng với nỗi lòng của chàng.

Mộ Dung Đại nhoẻn một nụ cười tràn ngập yêu đương, ngọt ngào hỏi:

- Đệ đệ có thể nói là yêu chị không?

Chàng cảm thấy rạo rực trong lòng. Nhưng đầu óc chàng tóe lên một tia sáng, và tự trách:

- Ta không thể hèn yếu trước sắc đẹp, mà quên mất đạo lý! Đông Phương Huệ sẽ đau khổ vì ta dưới chín tuổi!...

Thượng Chí cúi đầu, nói:

- Em xin tạm biệt tử tử.

- Đệ đệ sau này có muốn gặp chị nữa không?

- Em luôn luôn nhớ chị và muốn gặp chị mãi!

- Thôi! Như thế thì cũng thỏa mãn lắm rồi!

Nét mặt buồn hiu, Thượng Chí nói:

- Phải!

- Chị mong em có ngày tái kiến!

Thượng Chí cúi đầu bái biệt, rồi ra đi...

Chân Thượng Chí vừa bước đi thì nước mắt của Mộ Dung Đại cũng rơi tầm tã. Mộ Dung Đại lẩm bẩm:

- Đệ đệ, tôi yêu em! Nhưng sao lại cảnh oái oăm thế này. Ôi! Đời thật giả tạo...

Cho đến khi hình bóng Thượng Chí khuất mất, Mộ Dung Đại mới từ từ dời bước...

Thượng Chí vừa đi, vừa ôn lại đoạn đời đã trải qua:

- Đông Phương Huệ chết rồi! Ngô Tiểu My bỏ đi! Mộ Dung Đại cũng không thể gặp được!

Lúc này, chàng mới cảm thấy cõi lòng cô độc, chứa đựng không biết bao nhiêu cay đắng thất vọng...

oOo

Năm ngày sau, Thượng Chí mới đến Quỉ Bảo, ngôi mộ của Đông Phương Huệ đã hiện rõ trước mặt chàng.

Bao nhiêu đau khổ tràn ngập cả cõi lòng, chàng đứng dựa vào tấm bia, nước mắt chảy ròng rã. Đầu óc chàng hiện lên nhìn bóng Đông Phương Huệ, và những kỷ niệm êm đẹp ngày xưa. Chàng đứng sững sờ như một pho tượng.

Thượng Chí mê đi lúc nào không hay...

Chẳng biết thời gian bao nhiêu lâu, bỗng có một giọng thân thiết gọi chàng:

- Con về rồi ư?

Thượng Chí giật mình ngẩng mặt lên, thì thấy mẹ chàng đứng trước mặt.

Bất giác, chàng ngã vào lòng mẹ chàng, mà khóc sụt sùi như lúc còn thơ ấu.

Lúc này, chàng tuy là Chưởng môn nhân của một phái lừng danh trên võ lâm, nhưng trước một người mẹ thì chàng cũng chỉ là một đứa con đau khổ!

- Con! Con đừng khóc nữa, mẹ biết con bị thiệt thòi đau khổ nhiều, nhưng con hãy gắng chịu để hàn gắn lẽ sống.

Chàng lau nước mắt, nói:

- Mẹ ơi! Con đã báo được thù rồi!

Mặt hiện lên vẻ kích động, bà run giọng hỏi:

- Con!... Con báo thù được?

- Dạ! Đúng vậy, trong gói này là đầu của Dư Bình Nam đấy!

Tiếp đến, chàng kể lại giết Dư Bình Nam cho mẹ chàng nghe.

Thất Hồn Nhân long lanh đôi mắt, nói:

- Con! Thân phụ và sư thúc con sẽ ngậm cười dưới chín suối đấy.

- Mẹ! Dư Bình Nam tuy là kẻ phản bội song cũng đồ đệ của sư tổ. Vậy chúng ta cần báo cho sư tổ biết không.

- Không cần thiết.

- Không cần?

- Sư tổ của con gặp nhiều chuyện biến cố, nên đã đóng cửa bảo trường kỳ, con đừng đến đó làm rộn.

- Nếu vậy bây giờ mình đi về Hoàng Gia Trang?

- Mẹ đã đi qua đó, thâu góp các bộ xương lại rồi.

- Nhưng bây giờ mẹ con ta phải đem thủ cấp về tế vong hồn Hoàng tộc bị chết oan chứ!

- Phải! Nếu con không nhắc mẹ đã quên mất.

-Ồ! Con! Vết thương của Ngô Tiểu My thế nào rồi?

Mặt Hoàng Thượng Chí biến đổi. Chàng nói:

- Con đã tìm được Tục Mạng Kim Đơn chữa thương cho nàng. Nhưng khi thương thế vừa lành thì nàng đã...

- Sao?

- Nàng đã đi... rồi!

- Đi rồi?

- Phải!

Thất Hồn Nhân ngạc nhiên, vỗ vào đầu Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Vì sao nàng lại bỏ đi?

Chàng tỉ mỉ kể lại việc Ngô Tiểu My giận chàng, viết giấy bỏ lại âm thầm ra đi cho mẹ chàng nghe.

Thất Hồn Nhân động lòng, nói:

- Con! Dầu sao nàng cũng là vợ con, là dâu của mẹ. Con đừng để nàng phiêu dạt đây đó buồn khổ sanh ra liễu lĩnh hủy hoại thân thể mà tội nghiệp.

- Trời đất mệnh mông biết đâu tìm?

- Con! Con định bỏ nó sao?

Hoàng Thượng Chí ngượng ngùng không biết nói sao, cúi đầu vào lòng mẹ, lặng thinh.

Thất Hồn Nhân âu yếm nói:

- Con! Con mau nghe theo lời mẹ đi tìm nàng về, đừng vì việc nhỏ nhen mà bất hiếu với mẹ.

Hoàng Thượng Chí cảm động, nói:

- Con xin nghe lời mẹ dạy.
- Vậy bây giờ chúng ta mau trở lại Hoàng gia.

Lúc này, trời thanh mây tạnh, hai mẹ con Hoàng Thượng Chí nhắm hướng Hoàng Trang tiến bước.

Đi mấy ngày rờn rã, hai mẹ con mới đến Hoàng Trang.

Mới bước vào cửa, Hoàng Thượng Chí giật mình, vì cảnh hoang vu tàn phế trước kia không còn nữa, nhà cửa sạch sẽ, các bộ xương đầu mất cả.

Thất Hồn Nhân thấy mặt Hoàng Thượng Chí ngỡ ngàng âu yếm nói:

- Con! Tất cả thi hài của người nhà mẹ đã đem chôn trong rừng sau nhà. Mộ của Trương sư thúc chôn chính giữa, lớn nhất. Ngày sau nếu có cơ hội con hãy đem hài cốt của em con và sư đệ Trương Thiếu Côn về mai táng nơi đây.

- Con xin nghe lời mẹ.

Chàng đưa mắt nhìn phòng giữa, bất giác ngạc nhiên, vì thấy sau bàn hương án có hai cỗ quan tài, một cái nắp dầy kỹ lưỡng, còn một cái để trống. Chàng quay lại hỏi Thất Hồn Nhân:

- Quan tài của ai quàng kia mẹ?

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

- Đó là quan tài của cha con?

Chàng cảm động bước đến trước cúi đầu lạy mấy lạy, khóc rống lên, và ngắt đi lúc nào không hay biết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, đưa tay lau nước mắt ngẩng đầu lên hỏi:

- Trương sư thúc sao mẹ không quàng một nơi với cha con.

- Con đừng hỏi nhiều mau thắp hương, đốt đèn, đem thủ cấp của Dư Bình Nam ra tế vong hồn cha, sư thúc, và thân quyến mau đi.

Hoàng Thượng Chí thắp hương đốt đèn, đem đầu của Dư Bình Nam đặt trước bàn thờ, và hai mẹ con từ từ quỳ xuống, khấn vái.

Tế xong, Hoàng Thượng Chí hỏi Thất Hồn Nhân về cái hòm trống để bên quan tài của cha chàng.

Thất Hồn Nhân bảo Hoàng Thượng Chí ngồi xuống bên mình, ân cần nói:

- Con! Mẹ tuy tái giá, nhưng tiết giá vẫn trong sạch chưa bao giờ làm nhục đến gia đình?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Mẹ định chết bên cha con sao?

- Phải! Nhưng mẹ cảm thấy rất khó chịu.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, nói:

- Mẹ! Vì tình trạng bắt buộc, đâu phải mẹ phụ bạc cha con mà mẹ phải chết bỏ con?

Thất Hồn Nhân xúc động, nói:

- Biết thế, nhưng danh tiết vẫn bị người đời nguyên rủa.

- Mẹ...

- Đừng nói nữa! Mẹ đã quyết định rồi. Nhưng sau khi mẹ nhắm mắt, con phải nhớ lời mẹ dặn là đi tìm cho được Ngô Tiểu My, thành hôn với nó và sống nơi Hoàng Gia Trang này.

Hoàng Thượng Chí động lòng, nghẹn ngào khóc suốt mướt không nói được lời.

Thất Hồn Nhân bỗng toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra tằm tã, nói:

- Con! Hãy... cẩn thận... và... nhớ lời mẹ dặn nhé.

Dứt lời, bà sặc một tiếng ngã ngửa, toàn thân lạnh như băng, mắt từ từ nhắm lại.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, té lên một tiếng, nhào đến ôm mẹ chàng vào lòng khóc một lúc lâu rồi ngất đi lúc nào không hay biết.

Thật ra Thất Hồn Nhân thù chồng đã trả, con đã lớn khôn, bà không muốn sống nữa, nên dùng nội lực cao thâm bế tắc các huyết đạo máu không lưu thông được, ngã ra chết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, từ từ đứng lên, nhìn xác mẹ chàng sững như pho tượng cho đến tối mới quỳ xuống.

Suốt đêm, chàng quỳ bên xác mẹ, khóc nức nở. Chàng khóc đến nỗi hai mắt rớm máu.

Sáng hôm sau, chàng đem xác mẹ chàng đặt vào chiếc hòm trống, đặt lại và đem cả song thân ra chôn trong rừng sau nhà, bên chỗ sư thúc chàng.

Qua một trăm ngày hương khói, chàng mới tuân lời mẹ dặn đi tìm Ngô Tiểu My.
Nhưng trời đất mênh mông, bóng người yêu như một cánh chim trời trong sa mạc.

Trời buồn man mác!

Lòng trai miên man!

Gởi về cố quận

Sài Gòn cuối đông Giáp Thìn

Hùng Phương

----- **HẾT** -----